

El Diacrític | | Actualitzat el 15/12/2023 a les 18:54

Una cova de runa

«Aquest any, el pessebre és una família de tres fills desnonada a Vic, la ciutat sense mesura humana en què els papers valen més que les persones. Aquest any el pessebre és una cova de runa a Gaza. A la cova de runa, a Palestina, el nen és mort» | «Les bombes han caigut al sud, també; també als hospitals. Maria mor de seguida, Josep queda atrapat en un munt de runa, agonitza durant hores, durant dies. Ja no li queden llàgrimes per plorar aquell nen petit que no ha pogut créixer»

«Les bombes han caigut al sud, també; també als hospitals». Roser Iborra remet als símbols nadalencs per denunciar la situació a Gaza | Adobe Stock

L'orquídia de casa va acabar de florir fa sis mesos. No les sé cuidar. Ha anat fent la viu-viu i de sobte, ara, ha tret un brot. Serà una flor? De quin color eren?

S'acosta Nadal. S'encenen llums als balcons veïns, als carrers del poble. Estrelles enceses a les muntanyes enfilades.

Fa il·lusió i mandra. Ja fa anys que no faig pessebre.

Aquest any, però, el pessebre és una família de tres fills desnonada a Vic, la ciutat sense mesura humana en què els papers valen més que les persones. Aquest any el pessebre és una cova de runa a Gaza.

A la cova de runa, a Palestina, el nen és mort.

S'han apagat els llums de les finestres, de les botigues tancades que quedaven dempeus. De les carreteres. De molts hospitals on, ben just, poden amortallar els nens amb llençols.

A casa hi ha petits, aquest any. Bé haurem de fer tió i reis i comprar regals... Però què li pots comprar, a una criatura, si té de tot?

Potser li podem regalar temps: el nostre, compartir el trosset de vida precària en què coincidim.

Maria, amb el ventre encara sagnant, amb el cor engrunat, s'asseu d'esma en una pedra que, abans, era una paret de la seva casa.

- Anem - li diu Josep. Han dit que hem d'anar al sud. Que el nord no és segur.

I van cap al sud amb el carro petit carregat de mantes i olles i l'ase, perquè ja no els queda res més.

Per Nadal, cada ovella al seu corral, que diu la dita. Per poc que facis, sempre és una ocasió per fer aquell dinar o aquell sopar pendent.

Per poc que facis, omplir el cabàs és cada vegada més car.

Arribats al sud, Josep i Maria s'arrauleixen al costat d'un hospital, improvisen un petit refugi amb el carro i les mantes. Potser obriran la frontera amb Egipte i podran marxar. Potser arribarà menjar i aigua i podran encarar uns quants dies més.

Durant l'àpat, no engeguem la televisió. Ja n'hi ha prou, de desgràcies. El cunyat saberut parla de política, però no posa els peus a la cuina: a les dones més aviat els fas nosa, diu, si vols ajudar.

Les bombes han caigut al sud, també; també als hospitals. Maria mor de seguida, Josep queda atrapat en un munt de runa, agonitza durant hores, durant dies. Ja no li queden llàgrimes per plorar aquell nen petit que no ha pogut créixer, aquella dona de llum que li havia obert tants horitzons.

L'orquídia de casa finalment ha florit. És blanca.